

Arrest

nr. 62 109 van 24 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 april 2011.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS, loco advocaat A. MATTHIJS, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Sikh van origine en religie te zijn. U bent zo'n 31 jaar geleden geboren in Khost. Toen u zes of zeven jaar oud was, verliet u met uw familie Khost en vestigde u zich in de wijk Karte Parwan van Kabul, waar u tot uw twaalfde levensjaar woonde. Vervolgens ontvluchtte u met uw familie het land omwille van de oorlog en trok u naar India, waar u eerst in Faridabad woonde om vervolgens naar de stad Delhi te verhuizen. U verloofde zich met Nam Singh (O.V. 6.784.747) en vier jaar later, omstreeks 2002, trouwde u met hem. Samen kreeg u drie kinderen. Uw man trok in 1998 naar Rusland en keerde om de drie jaar naar India terug. Nadat de markt waar u man in Moskou werkte werd gesloten, keerde hij terug naar India. Enkele maanden later verliet u met uw man en kinderen New Delhi omwille van financiële moeilijkheden. U wou zich met uw gezin in Kabul vestigen maar twintig tot vijfentwintig dagen Kabul leerden u dat het er niet veilig was voor u,

waarop u met uw gezin naar België trok. U kwam in België aan op 18 maart 2011. De Federale Politie hield u tegen op de luchthaven van Zaventem waarop u asiel aanvraag.

B. Motivering

Zoals uiteengezet in de beslissing die uw echtgenoot Nam Singh ontving dient te worden gesteld dat jullie geen zicht bieden op jullie reële achtergrond. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster, die dezelfde asielmotieven inroept als haar echtgenoot herneemt in haar verzoekschrift volledig de motieven die haar echtgenoot in zijn verzoekschrift heeft gegeven.

2.2. De Raad heeft in het arrest nr. 62 108 van 24 mei 2011 aan de echtgenoot van verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

De motivering van dit arrest luidt als volgt:

“2.1. In een enig middel beroepen verzoekers zich op een schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals onder meer ook gesteld in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 alsook bij de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Volgens verzoekers wordt nergens in rechte gemotiveerd waarom zij niet in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers verwijzen naar de situatie in hun land van herkomst. Het zogenaamd afleggen van ‘valselijke’ verklaringen zou volgens verzoekers losstaan van het feit dat zij wel degelijk afkomstig zijn van Kabul en er voor hun asielaanvraag gevestigd waren.

2.2. De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

2.3. De asielaanvragen van verzoekers worden afgewezen om reden dat (i) er twijfels rijzen bij de verklaarde Afghaanse nationaliteit van verzoekers echtgenote, (ii) verzoeker er niet in slaagt zijn verklaarde verblijf in Afghanistan aannemelijk te maken en (iii) verzoekers doorheen hun verklaringen niet aannemelijk maken te behoren tot de Afghaanse vluchtelingengemeenschap in India.

2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat de concrete motieven van de bestreden beslissingen door de verzoekende partijen niet worden weerlegd in het verzoekschrift, noch wordt hiervoor een aannemelijke verklaring gegeven.

2.5. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen tot zijn twintigste in Afghanistan verbleven te hebben en maakt verzoekers echtgenote geenszins aannemelijk de Afghaanse nationaliteit te hebben. Zo kan verzoeker niet aangeven wie er president was op het ogenblik dat hij zijn land verliet om zich in India te vestigen, wist hij niet waar in Afghanistan de Hindoe- en Sikhgemeenschappen gevestigd waren en wist hij in het geheel niets te vertellen over het geld dat in Afghanistan in omloop was ten tijde van zijn vermeend verblijf. Verzoeker legt een militair boekje neer maar blijkt in geheel niet te kunnen preciseren welke gevechten er in Afghanistan plaatsvonden op het ogenblik dat hij zijn legerdienst volbracht; er kan zodoende ernstig kan getwijfeld worden aan de authenticiteit van dit militair boekje. Uit de bestreden beslissing blijkt verder dat verzoekster in het geheel niet aannemelijk kan maken uit Afghanistan afkomstig te zijn. Daargelaten de vaststelling dat haar algemene kennis over Afghanistan bijzonder beperkt is blijkt ook de kennis over haar directe leefwereld zeer gebrekkig te zijn. Zij kan niet preciseren welke haar plaats van afkomst in Afghanistan is, bovendien blijkt uit het gehoorverslag dat haar kennis

van het Pashtou waarvan zij beweert dat het haar moedertaal is, onvoldoende is om het gehoor vlot te doen verlopen.

Uit de stukken van het administratief dossier (verslag Federale Politie Grenscontrole) blijkt bovendien dat verzoekers België poogden binnen te komen zonder in het bezit te zijn van geldige reisdocumenten. Zowel verzoeker als zijn echtgenote waren enkel in het bezit van een kopie van slechts 1 bladzijde uit hun paspoort. Bovendien verklaarde verzoeker dat het om valse documenten ging, een vals Afghaans paspoort voor verzoeker en een vals Indiaas paspoort voor verzoekster (verklaring verzoeker, 24 maart 2011).

Deze vaststelling in samenhang met de tegenstrijdige en vage verklaringen van verzoekers over hun verblijfsvergunning in India en pogingen om de Indiase nationaliteit te bekomen hypothekeert op ernstige wijze de verklaringen van verzoekers volgens dewelke zij momenteel de Afghaanse nationaliteit zouden hebben. De bestreden beslissing stelde immers vast dat: "Het is immers zeer verwonderlijk dat zowel u als uw vrouw slechts uiterst vage verklaringen kunnen afleggen over de verblijfsvergunning in India. Zo kunnen u noch uw echtgenote duidelijk maken welke instantie de verblijfsvergunningen afleverde en verlengde (CGVS p.4, CGVS M. K. p.7). Als aan uw vrouw, die na uw huwelijk alleen met uw kinderen in Dehli woonde, gevraagd wordt meer uitleg te geven over de verblijfsvergunning is zij daar in het geheel niet toe in staat. Ze kan zelfs het uiterlijk van de kaart niet beschrijven. Ook over het praktische nut van de verblijfsvergunning kan ze zich niet uitlaten (CGVS M. K. p.4,7). Uzelf laat zich opmerken door de uitspraak dat u de verblijfsvisa teruggaf aan de overheid voordat u naar Kabul terugkeerde. Waarom u deze opmerkelijke stap zette, kan u dan weer niet afdoend verklaren. Evenmin kan u duidelijk aangeven waar u deze visa binnenbracht. Als enige verklaring voor het binnenbrengen van de visa stelt u dat u zich in Kabul wou vestigen. Op de vraag hoe het komt dat Hindoes of Sikhs het plan opvatten om gezien de alom gekende situatie in Afghanistan en de moeilijke levensomstandigheden voor niet-moslims in Kabul zich aldaar te vestigen, kan u niet met een aannemelijk antwoord afkomen (CGVS p.4-5).

Ook over uw aanvraag tot het bekomen van de Indische nationaliteit kunnen u en uw echtgenote geen geloofwaardige verklaringen afleggen. Zo antwoordt u op de vraag of een naturalisatieaanvraag indiende dat alleen de rijken dat kunnen. Uw vrouw kon het ook niet indienen, zo zegt u, omdat niemand haar kon begeleiden (CGVS p.5). Geconfronteerd met de verklaring van uw vrouw die stelt dat zij wel degelijk de Indische nationaliteit aanvraag past u uw verklaringen aan en vertelt u dat u een aanvraag indiende, maar het te lang duurde en u er niet op wachtte. U zou de naturalisatieaanvraag drie jaar geleden hebben ingediend maar omwille van uw werk in Moskou kon u het niet opvolgen (CGVS p.5; CGVS M. K. p.4). Dit is niet ernstig. Daar uw gezin, familie en schoonfamilie in New Delhi woonden tijdens uw verblijf in Moskou beschikte u zeker over voldoende contacten om de aanvraag degelijk op te volgen. Als u vervolgens gevraagd wordt naar de voorwaarden voor naturalisatie schaaft u uw versie van de feiten opnieuw bij: u heeft geen aanvraag ingediend, zo zegt u nu. U ging slechts informeren en toen u vernam dat de procedure lang zou duren zag u af van een aanvraag (CGVS p.5). Dat u, een Afghaanse vluchteling met een al jarenlang in India gevestigd gezin, familie en schoonfamilie van de reële mogelijkheid tot het bekomen van het Indische staatsburgerschap zou afzien louter en alleen omdat de procedure kan aanslepen, is zeer weinig geloofwaardig. Dat u uw verklaringen hierover bovendien steeds aanpast, roept verdere twijfels op bij de waarachtigheid van uw verklaringen. U blijkt overigens geen idee te hebben van de voorwaarden die aan een naturalisatieaanvraag gekoppeld worden (CGVS p.5). Van de ngo die Afghaanse Hindoes en Sikhs helpt bij het indienen van een dergelijke aanvraag heeft u verder geen weet (CGVS p.5). De versie van uw echtgenote verschilt andermaal van de uwe. Zij beweert dat zij rond de tijd van uw vertrek naar Kabul, slechts enkele maanden geleden, de Indische nationaliteit aanvraag. De voorwaarden van de naturalisatieaanvraag zijn ook haar niet bekend (CGVS M. K. p.4,5). Bovenstaande opmerkingen doen andermaal besluiten dat er aan uw voorgehouden profiel van Afghaans vluchteling in India geen geloof kan worden gehecht."

2.6. Ter terechtzitting worden een aantal nieuwe documenten voorgelegd met name: briefwisseling tussen de advocaat en een vertegenwoordiger van het Belgisch Comité voor Hulp aan de Vluchtelingen (BCHV), een fotokopie van een document van UNHCR waaruit moet blijken dat verzoeker tot 5 september 2000 vluchteling onder het mandaat van de vluchtelingenorganisatie was, een fotokopie van een document waaruit moet blijken dat verzoekster eveneens vluchteling onder het mandaat was, een algemeen ambtsbericht Afghanistan van juli 2010 en een aantal arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2.7. Daargelaten de vaststelling dat verzoekers plots wel documenten kunnen bijbrengen terwijl zij eerder lieten uitschijnen niet op de hoogte te zijn van hun verblijfssituatie in India en hierover vage en verwarrende verklaringen aflegden (zie sub 2.5.), blijken de documenten slechts fotokopieën te zijn waardoor zij geen bewijswaarde hebben aangezien deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te fabriceren zijn. De herkomst van deze nieuw bijgebrachte kopieën worden bovendien geenszins toegelicht, ook blijven verzoekers hoe dan ook in gebreke de originelen van deze documenten bij te brengen.

2.8. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag.. Luidens artikel 1, A.2 van dit Verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als “het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats” (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn).

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats.

Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil invoeren.

Geen enkele bepaling in het Belgisch recht regelt echter de hypothese waarbij de nationaliteit van de asielzoeker niet kan worden vastgesteld terwijl hij daarom niet staatloos is. In dit geval moet de asielaanvraag beoordeeld worden op dezelfde wijze als deze van een staatloze waarbij als uitgangspunt niet het land van de nationaliteit genomen wordt maar wel het land van gewoonlijk verblijf (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 89).

2.9. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, verzoeker moet ook – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen voor de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Een kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364, RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

2.10. *In casu brengen verzoekers geen bewijs aan van hun nationaliteit en/of hun voorgehouden huidige vluchtelingenstatus in India en leggen zij dienaangaande tegenstrijdige en verwarrende verklaringen af (zie sub 2.5.). Er kan worden besloten dat verzoekers derhalve geenszins voldoen aan de medewerkingsplicht die op hen rust. Verzoekers verhinderen zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad om inzicht te krijgen in diverse essentiële of wezenlijke aspecten met betrekking tot hun profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden waardoor de eventuele nood aan bescherming in hoofde van verzoekers niet kan worden beoordeeld.*

2.11. *Er wordt echter niet betwist dat verzoekers gedurende jaren in India gewoond hebben en er hun gewoontelijke verblijfplaats hadden. Bijgevolg kan de asielaanvraag van verzoekers getoetst worden aan het land van hun gewoonlijk verblijf, met name India. Verzoeker verklaart uitdrukkelijk dat hij India verlaten heeft omdat hij er geen werk had (vragenlijst d.d. 24 maart 2011, p. 21), omdat hij zijn kinderen niet kon voeden en ze niet naar school kon sturen (gehoorverslag verzoeker, 5). Verzoekers hebben hun land van gewoonlijk verblijf verlaten om louter socio-economische redenen. Dergelijke motieven kunnen niet ondergebracht worden bij één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag noch bij de bepalingen houdende de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.*

2.12. *In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.”*

2.3. Bijgevolg maakt ook verzoekster niet aannemelijk dat zij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER